

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
Кафедра цивільно-правових дисциплін

ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
Кафедра цивільно-правових дисциплін

**ВПЛИВ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ТЕНДЕНЦІЙ
НА РОЗВИТОК ВІТЧИЗНЯНОГО ПРАВА**

24 лютого 2017 р.

ОДЕСА

УДК 347.1 (477)(4/9)

ББК 67.404+67.99

В 80

Рекомендовано до друку рішенням кафедри цивільно-правових дисциплін
Одеського державного університету внутрішніх справ
(протокол № 10 від 01.03.2017 року)

Упорядник:

Церковна О.В. – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін.

Редактори:

Маковій Віктор Петрович – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ;

Зайцев Олексій Леонідович – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін Харківського національного університету внутрішніх справ;

Андрієнко І.С. – кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри цивільно-правових дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ.

Вплив інтеграційних тенденцій на розвиток вітчизняного права : матеріали всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції м. Одеса, 24 лютого 2017 р. / редкол. В.П. Маковій та ін. – Одеса, ОДУВС, 2017. – 164 с.

Збірник містить матеріали доповідей всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції «Вплив інтеграційних тенденцій на розвиток вітчизняного права» (Одеса, 24 лютого 2017 р.). У роботі конференції взяли участь науковці, науково-педагогічні працівники вищих навчальних закладів, докторанти, ад'юнкти та магістранти з 15 українських навчальних закладів юридичного профілю, а також Академії поліції МВС Азербайджанської республіки, Бакинського державного університету, Гродненського державного університету імені Янки Купали (м. Гродно, Республіка Білорусь).

Збірник може бути використаний перемінним складом юридичних навчальних закладів, науковцями, практичними працівниками, які цікавляться проблемами впливу інтеграційних тенденцій на розвиток вітчизняного права.

© Одеський державний університет внутрішніх справ, 2017

Деледивка С. Г.

Аспірант кафедри цивільного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ України

МІСЦЕ ДОГОВОРУ ПРО РОЗМІЩЕННЯ РЕКЛАМИ В СИСТЕМІ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИХ ДОГОВОРІВ

Визначення місця відповідного договору в системі цивільно-правових договорів є запорукою правильного розуміння його правової природи, впорядковує саму систему зобов'язального права, дає змогу удосконалювати практику законотворення та правозастосування. Зазначене в повній мірі відноситься і до договору про розміщення реклами.

Інститут розміщення реклами був предметом уваги багатьох представників юридичної науки. Можна виділити роботи таких вчених як О.Р. Шишка, Л.В. Мамчур, Н. Ключай, Ю.І. Зоріна, О.Г. Курчин, А.І. Черемнова та інших. Однак, місце договору про розміщення реклами в системі цивільно-правових договорів, його віднесення до того чи іншого договірної типу є дискусійним в науці цивільного права.

Так, за позиціями одних авторів цей договір є змішаним, тобто таким, що відноситься як до групи договорів на надання послуг, так і до договорів про виконання робіт, інші науковці відносять договір на використання конструктивного елементу будівлі (стіни, даху), в тому числі при розміщенні реклами до договору оренди майнового права, в інших дослідженнях орендна конструкція відповідного договору заперечується.

Таке розмаїття наукових позицій викликане комплексним характером відповідних досліджень, зокрема аналізом різних договірних конструкцій, що стосуються як виготовлення, так і розміщення реклами. Однак, відсутність визначеності в теорії призводить до змішування в судовій практиці та практиці правозастосування різних типів договорів. На переконання автора, одним із визначальних способів встановлення місця відповідного договору в системі та структурі зобов'язального права, для розмежування відповідних договірних конструкцій є метод класифікації договорів. За визначенням Заїки Ю.О. [1, с.456], сенс класифікації цивільних договорів полягає в тому, щоб на підставі обраних критеріїв поділити договори на групи, що об'єднують зобов'язання зі схожою правовою регламентацією і розмежують зобов'язання з різним правовим регулюванням. Важливим в цьому визначенні є саме акцент на розмежування зобов'язань або договорів.

Найбільш суттєвим для визначення місця договору про розміщення реклами в системі інститутів цивільного права є поділ договорів в залежності від юридичної мети укладання договору або, за іншою термінологією, за правовими наслідками їх укладання. В залежності від цієї підстави цивільно-правові договори поділяються на: передачу майна, на виконання робіт, про передачу результатів творчої діяльності, про надання послуг, про спільну діяльність. Однак, як було зазначено вище, в юридичній науці відсутня єдність позицій щодо віднесення рекламних договорів до того чи іншого виду цивільно-правового договору. За переконанням автора, договори про розміщення реклами є договорами, спрямованими на надання послуг і це є однією із визначальних характеристик, що дозволяє відмежовувати цей договір від інших договірних конструкцій.

З урахуванням впливу інтеграційних тенденцій на розвиток вітчизняного права, проголошеного державою курсу на зближення з європейською правовою системою, є сенс провести аналіз відповідних міжнародних нормативних джерел.

Базовим та програмним нормативним актом щодо інтеграції вітчизняної правової системи в європейський правовий простір є Закон України «Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони» [2]. Стаття 101 зазначеного закону відносить діяльність у сфері реклами саме до договірних послуг.

Директива Європейського Парламенту та Ради Європи 2010/13/ЄС від 10 березня 2010 року про узгодження певних положень, визначених законами, підзаконними актами та адміністративними положеннями у державах-членах стосовно надання аудіовізуальних медіа

послуг [3] також кваліфікує рекламу, в тому числі аудіовізуальну рекламу за виключенням будь-яких форм приватного листування, як послуги.

Директива Європейського Парламенту та Ради Європи 2006/123/ЄС від 12 грудня 2006 року про послуги на внутрішньому ринку [4], метою якої є уніфікація правового регулювання відносин щодо надання послуг в країнах Європи також прямо і безпосередньо серед видів послуг виділяє рекламні послуги.

З урахуванням вищевикладеного, можна сформулювати наступний висновок: видова належність договору про розміщення реклами не є усталеною в українській юридичній науці, однак з урахуванням європейських правових джерел є всі підстави для віднесення цього договору саме до договору про надання послуг.

Література:

1. Бірюков І.А. Цивільне право України. Загальна частина: підруч./ [І.А. Бірюков, Ю.О. Заїка, С.С. Бичкова та ін.]- за ред. професорів І.А. Бірюкова, Ю.О. Заїки – К.: Алерта., 2014. – с 456.

2. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс]: Закон України від 16 вересня 2014 р.- Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1678-18>

3. Про узгодження певних положень, визначених законами, підзаконними актами та адміністративними положеннями у державах-членах стосовно надання аудіовізуальних медіа послуг [Електронний ресурс]: Директива Європейського Парламенту та Ради Європи 2010/13/ЄС від 10 березня 2010 року .- Режим доступу: <http://cedem.org.ua/library/dyrektyva-yevropejskogo-parlamentu-ta-rady-yevropy-2010-13-yes/>.

4. Про послуги на внутрішньому ринку [Електронний ресурс]: Директива Європейського Парламенту та Ради Європи 2006/123/ЄС від 12 грудня 2006 року. -Режим доступу: http://eulaw.edu.ru/documents/legislation/svob_peredv/directive_services_2006-123.htm

Дембіцька С.Л.

Кандидат юридичних наук.,
асистент кафедри цивільного права та процесу
Навчально-наукового інституту права
та психології НУ «Львівська політехніка»

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСНОВНИХ ПРАВ СТОРІН, ЯК УЧАСНИКІВ ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ

Конституція України проголосила демократичну, соціальну та правову державу, в якій людина, її права та свободи є найвищою соціальною цінністю. Одним із головних гарантованих прав є право громадянина України на працю.

Саме укладення трудового договору є одним із шляхів до реалізації права на працю. Перехід економіки нашої країни до ринкових відносин призвело до кардинальних змін у сфері суспільно-трудова відносин.

Громадянина, який наймається на роботу, цікавлять не тільки матеріальні аспекти праці, а й додаткові пільги та перспективи професійного росту чи просування по службі. Поєднання інтересів роботодавців та найманих працівників зумовлює пошук оптимальних варіантів для вирішення цих важливих проблем, тому знання та розуміння своїх прав як для працівників, так і для роботодавців є досить актуальним. Трудовий договір виконує особливу роль у сучасних умовах, насамперед, як важливий інструмент соціального захисту найманих працівників. Основні умови трудового договору, обумовлені сторонами, спрямовуються на підвищення матеріального рівня особи, забезпечення стабільності трудових правовідносин тощо [1, с.4].

У царині регулювання трудових відносин неминучим є перехід від централізованого державного регулювання до колективно- та індивідуально-договірних методів визначення умов праці. Центральне місце в механізмі індивідуально-договірних регулювання умов праці займає